

der sker dernede. Hovedskylden ligger naturligvis hos de mennesker, der er gået i krig med hinanden, men medlemslandene i EU og medlemslandene i FN er selv medansvarlige for, at det er kommet så vidt, fordi vi ikke har handlet konsekvent, og vi har lovet for meget og været for hurtige til nogen beslutninger. Og det er nok stof til eftertanke for ethvert folketingsmedlem i løbet af denne sommer: Kunne vi have gjort det anderledes, og hvordan forhindrer vi i virkeligheden, at det kan ske igen? For som det er sagt tidligere i dag, er der jo mange steder i Europa, hvor det kan brage løs, hvis det endelig skulle være, og derfor er det nok stof til eftertanke, om vi har håndteret denne konflikt, sådan som det bør gøres.

En af konsekvenserne må være, at der stadig væk er brug for Den Europæiske Union, og at der stadig væk er brug for det EF og EU, der blev skabt efter Anden Verdenskrig for at skabe stabilitet i Europa, det, der er lykkedes i Vesteuropa, og det, vi nu skal udvide til at omfatte Østeuropa. Og efter CD's opfattelse er den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik hjørnesten i den stabilitet: at vi er nødt til at finde en fælles europæisk holdning, for hvis vi ikke gør det, kan vi ikke præge verdenssamfundet eller holde ro i eget hus.

Men den konference, der starter i 1996, har efter CD's opfattelse andre hovedtemaer. Et af hovedtemaerne er selvfølgelig at strømline Unionen så meget, at man er i stand til at optage de øst- og centraleuropæiske lande. Et andet er, at man skal have klargjort og uddybet nærhedsprincippet. Vi ser det meget gerne i meget konkrete beslutninger, men i alt fald skal det klargøres. Og et tredje er selvfølgelig at understrege, at enhver tanke om et EU i flere hastigheder er umulig, fordi det vil bryde med hele grundtanken i Det Europæiske Fællesskab.

Sammen med den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er det hovedtemaerne i 1996 og overhovedet ikke al snakken om de danske forbehold, og hvad ved jeg. Det er jo de andre spørgsmål, der er forudsætningen for udvidelsen med flere lande, og det er klart, at det er det, vi er nødt til at tage stilling til, og det er også det, den danske debat må handle om.

I CD er vi bestemt glade for, at Sverige og Finland blev medlemmer af Fællesskabet. Vi er kede af, at Norge ikke blev det, men det er jo så det. Men at Sverige og Finland blev medlemmer, gør jo, at vi fra de nordiske landes side kan

være med til at sætte en dagsorden. Men jeg vil også her i dag – som jeg har gjort det før – advare imod, at man tror, at det fører til en lang række fælles beslutninger, hvor de nordiske lande nærmest står sammen imod alle andre. Når vi kommer til den konkrete dagligdag i EU, vil Sverige, Finland og Danmark have forskellige interesser i forskellige spørgsmål. Men det skal man jo ikke lade sig frustrere af. Det, der er hovedsagen, er, at vi kan få sat en fælles dagsorden, og det vil sige demokratiet og miljøet og alt det andet, som vi er enige om. Det bliver den måde, vi skal præge det på.

Om Vestunionen vil jeg sige, at CD altså er tilhænger af dansk medlemskab af Vestunionen, og at vi også meget gerne ser en folkeafstemning om det inden for en rimelig tid. Men jeg må altså advare dem, som synes, det skal ske nu, vilde dyr. Det kræver altså et ja i den danske befolkning, og det kræver også, vi får taget debatten, og det kræver også, at vi får, jeg er lige ved at sige omvendt nogle af tvivlerne. For det kan altså ikke hjælpe noget, at vi får en folkeafstemning og så taber den én gang til. Det forlænger bare processen i så lang tid, at vi kommer til at stå udenfor.

Derfor en varm tilslutning til et VU-medlemskab, men lidt forsigtighed med at få en folkeafstemning for hurtigt, og folkeafstemning er jo forudsætningen for et dansk medlemskab.

Forsvaret vil jeg blot komme med den enkelte bemærkning, at jeg håber, at den proces, der er sat i gang, vil føre til et forsvarsforlig. Man kan diskutere udspil, og man kan diskutere resultater, og man kan diskutere størrelse, og hvad ved jeg, men jeg vil nu stadig væk fastholde, at det er rimeligt, at en del af internationaliseringen af forsvaret også afspejler sig i forsvarsbudgettet, og at man ikke bliver ved med at have en uændret budgetsammensætning på et tidspunkt, hvor vi vægter forsvaret anderledes.

Vi er jo alle sammen enige om, at det danske forsvars hovedopgave i den nærmest kommende tid er at være en aktiv deltager i det internationale samarbejde, og så må det vel også vise sig i budgetsammensætningen. Derfor vil vi bede om, at der er et loft over det internationale beløb, altså sådan, at der ikke pludselig ved store ulykkelige hændelser i Bosnien eller andre steder kommer en uforudset situation, hvor forsvarsbudgettet sprænges af det, og det kan vel også lade sig gøre. Men at man skulle stå fuld-